

KONDOR VILMOS

BUDAPEST
NOVEMBERBEN

Open Books

1.

Gordon állt a rideg, kelletlen lámpa fénykörében, és nézte az acéltepsit, azon pedig a fehér lepellet letakart testet. A kórboncnok a helyiség végében vitatkozott élénken a nyomozóval, Gordon pedig nagyon szerette volna már felemelni a kemény, fehér lepedőszerűséget a holttestről, de nem ment. Nézte a kezét, benne az arany Ronson öngyújtóval, látta kifehéredő körmeit, és nem merte megtenni azt a három lépést, amely az acéltepsihez vezetett. Félt, hogy a térd megroggyan, és közben azt hajtogatta magában, hogy ez nem lehet igaz, hogy valami tévedés történt, de erőtlenséggel remény volt csupán. A nyomozó bal kezében az útlevelet és a többi személyazonosító iratot tartotta, a jobbal pedig élénken gesztikulált, Gordon azonban csak az úti okmányt látta, amelyet pár perce a kellemetlen detektív az orra alá dugott. Az útlevelelben szereplő fényképnél lehetett volna jobbat is készíteni, ám a névhez, amely az úti okmányban állt, kétség nem férhetett. Sem a névhez, sem a születési helyhez, sem a dátumhoz. Gordon szeretett volna kételkedni, de az adatok önmagukért beszéltek.

Inkább fertőtlenítő szagára számított, mintsem az orrát megcsapó formalinéra. Meg nem tudta volna mondani, hányszor állt már különböző városok külön-

böző bonctermeiben, hány halottat látott, hány boncoló orvossal beszélt, hányszor fordult fel a gyomra vagy rándult össze a szíve, amikor eszébe jutott, hogy mi lenne, ha egy hozzá közel álló ember holtteste feküdne az acéltepsiben. Aztán hónapok, majd évek múltak el anélkül, hogy erre gondolt volna.

Gordon az öngyújtójába kapaszkodott, mert nem tudott másba. A kórboncnok kerek asztalkája az acéltepsi másik oldalán állt, a fal legalább másfél-két méterre mögötte volt, egyedül a régimódi fogas nyújthatott volna támaszt, de annak meg az egyik lábát spárgával kötözték össze.

A kórboncnok, egy bizonyos dr. Wupperthal, géppel írt papírt lobogtatott a nyomozó orra előtt, aki többször is sóhajtott, majd zavartan vakargatta a szakállát. Gordon nem tudta megmondani, hogy róla van-e szó, vagy a halotról, mert egyszer sem pillantottak feléjük. A halott. Nem volt ebben semmi misztérium, naponta találkozott a halállal, de be kellett látnia, hogy erre a pillanatra nem lehet felkészülni. Utazás előtt napokkal be lehet csomagolni a bőröndbe, tavasszal meg lehet rendelni a cserépkályhát ősre, még a puskaport is szárazon lehet tartani, lehet az izmokat tornáztatva gyakorolni egy egyszer talán bekövetkező verekedésre, de arra nem lehet felkészülni, hogy egy hideg fényű alagsor rideg acélasztalán olyasvalaki fekszik, aki része az életének.

Gordon az órájára pillantott. Krisztinának hamarosan ide kell érnie, mert rögtön telefonált neki, amikor a rendőrségen kiderült, hogy keresik. Krisztina csak annyit válaszolt, hogy azonnal villamosra ül, de leg-

alább fél óra, mire odaér a Wiedner Hauptstrasséről, a Vöröskereszt irodájából.

A kórboncnok és a kellemetlen kinézetű nyomozó még mindig vitatkoztak, és Gordonnak az volt a sejtése, hogy valami semleges ügyről diskurálnak, nem a munkáról, mindkettejük testtartása és mozdulata ezt sugallta. Pár szót el is csípett: vagy az előző esti focimeccsről beszélgettek, vagy két futballista haláláról, Gordon nem értette pontosan.

Mély levegőt vett, lazított a Ronson szorításán, és a fémasztal felé lépett. Összesen három lépés választotta el a fehér vászonnal letakart holttesttől, amelyet a kórboncnok még nem nyitott fel. Talán még ma nekiáll, ha egyszer a fontos megbeszélés végére ér a detektívvel, ám Gordonnak ezt nem állt szándékában megvárni. Az öngyújtót a zsebébe csúsztatta, de nem engedte el, és egy lépést tett a fémasztal felé. Aztán még egyet. A harmadik lépéssel odaért. Bal kezével megfogta az asztalról lelógó vászon sarkát, jobb kezével megszorította a Ronsont, újabb mély levegőt vett, és megemelte a fehér, elvékonyodott vásznat. Nem bírt tovább várni, még ha akart volna, akkor sem.

– Stop! – kiáltott rá dr. Wupperthal. – *Keine Selbstbedienung, bitte!*

Gordon tudta, hogy nem önkiszolgáló boltban van, de nem hallgatott a férfira. Most már semmi és senki nem akadályozhatta meg abban, hogy a lepel alá nézzen. Lassan felemelte a fehér vásznat.

Aztán csak nézte a sápadt arcot, a fakó száját, a csukott szemeket, a magas járomcsontot. A Ronsont a zsebébe ejtette, és nézte az egykoron szép arcot a határozott

vonásaival, a lecsukott szem szokatlanul hosszú pilláit, az apró fülek mögé fésült világosbarna haját, a diszk-rét anyajegyét az áll sarkán, az ajkak fölötti finom kis pihéket.

– So? – szólalt meg mellette a nyomozó.

– Megnézhetem, hogy mit találtak nála? – kérdezte Gordon darabos bécsies kiejtéssel, amelyen Krisztina rendszeresen jókat mulatott, majd megköszöri a torkát.

A fakó, egykoron szürke öltönyt, az egy számmal nagyobb felöltőt és a kinézete alapján az apjától örökölt tiroli filckalapot viselő nyomozó pár pillanatig Gordon arcát fürkészte, aztán vállat vont. – Tőlem – felelte, és a fal mellett álló kopottas asztalra mutatott, melyen egy kosár állt, abban pedig a halott ruhái és a nála fellelt tárgyak. Gordon beletúrt. Világos, hosszú, egyenes szabású szoknya, vékony övvel. Vérteljes és szakadt cseresznyesínű blúz, kicsit bumfordi, kitaposott sarkú cipő, finom tapintású, szintén véres, vászonból készült pezerin, a nyakánál hatalmas, szövetborítású fémgombbal, meg egy kis kalap, amely húsz évvel korábban legalább annyira volt divatos, mint divatjamúlt. A blúzon és a pezerinen lévő vérteljes és szakadások alapján látta, hogy az elkövető egyszer szúrt, és nem hibázott. A gyilkos fegyver a szívet érte, mert a ruhák csatakosak voltak a vértől. Egyetlen késszúrás – a gyilkos kezét nem düh vezérelte, vagy ha mégis, hát hideg volt az a düh, mintha jégszekrényben tartották volna. Nem egyszerű valakit leszúrni. A bordák kemények, ezért a kés pengéjének elég hegyesnek kell lennie ahhoz, hogy átcsússzon köztük, elég hosszúnak ahhoz, hogy elérje a szívet, és még

akkor sem biztos, hogy végzetes sérülést képes okozni. Nagy erő kell hozzá, és nagy elszánás. Gordon egy olcsó brosst tapintott a pelerinre tűzve, benne kis virággal, talán havasigyopárral. Semmi mást nem talált, semmi személyes tárgyat, semmit. A pelerin egyik zsebében mélyre becsúszott egy hajcsat, a szoknya zsebében meg egy púdertől megbarnult zsebkendő bújta meg, ennyi. Gordon ellépett a kosártól, és a nyomozóra nézett.

– *Dieses Mädchen ist nicht Emma Gellért* – jelentette ki Gordon végül. – Nem tudom, hogy ki ez a lány.

A detektív inkább lenézően, mintsem csodálkozva felhúzta a szemöldökét, majd belelapozott az útlevelebe, és alaposan megnézte a géppel írt papírt a kezében. Gordon szerette volna sürgetni a férfit, de nem tette, mert tudta, hogy attól csak rosszabb lesz: Herr Matthias Horx-Pelinka Bundespolizei Inspektor arról vált híressé a bécsi újságírók között, hogy mindent lassabban csinált, ha valaki sürgetni merészelt. Herr Horx-Pelinka többek feltételezése szerint még reggelije elfogyasztásához (sőt a *Corriere della Sera* tudósítójának „ultradiszkrét” és persze meg nem erősített forrásai szerint a feleségével kezdeményezett szexuális aktushoz) is a Szolgálati Szabályzatban foglaltakat vette volna alapul, már ha a Szolgálati Szabályzat erre is kitért volna. Rossz nyelvek szerint a detektívfelügyelő nagy munkában volt esténként: egy rendőrtiszt életének minden szegmensére vonatkozóan terjesztette ki és dolgozta át a Szolgálati Szabályzatot. Gordont ez nem különösebben zavarta, az azonban igen, hogy Horx-Pelinka kivételes megvevéssel viseltetett a kelet-európaiak irányában, különös tekintettel a horvátokra és a magyarokra. Ahol csak